A

DANARAJ SASEKUMAR lwn. PP & SATU LAGI RAYUAN

MAHKAMAH RAYUAN, PUTRAJAYA
KAMALUDIN MD SAID HMR
GUNALAN MUNIANDY HMR
GHAZALI CHA HMR

B

[RAYUAN JENAYAH NOS: B-05(M)-480-09-2018
& B-05(M)-481-09-2018]
5 DISEMBER 2022

C

Abstrak – *(i) Apabila satu kes disambung dengar oleh hakim yang mengambil alih daripada hakim terdahulu, kesemua keterangan mesti dinilai secara menyeluruh dan jika diambil alih di peringkat akhir kes, wujud kebimbangan bahawa hakim yang mengambil alih tidak dapat menilai audio visual keterangan saksi-saksi penting, dengan itu, mewajarkan campur tangan di peringkat rayuan. (ii) Pembelaan alibi,*

D

jika dibangkitkan tertuduh, perlu diberi pertimbangan sewajarnya, khususnya jika pembelaan diberi di awal siasatan.

E

KETERANGAN: *Pembelaan – Alibi – Pertuduhan membunuh bawah s. 302 Kanun Keseksaan – Sama ada pembelaan alibi diberi pada peringkat awal siasatan – Sama ada pembelaan alibi dipertimbangkan sewajarnya – Sama ada tertuduh hanya perlu menimbulkan keraguan munasabah – Sama ada wajar meletakkan beban terhadap tertuduh untuk membuktikan perkara dalam notis alibi*

F

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Membunuh – Rayuan – Hakim bicara mengambil alih pendengaran di peringkat saksi akhir pendakwaan memberi keterangan –Sama ada kegagalan memanggil semula saksi mata menjejaskan kes pendakwaan – Sama ada 'demeanour' saksi mata diberi perhatian – Sama ada tertuduh dicam secara positif oleh saksi mata – Sama ada kegagalan memanggil saksi menarik pemakaian anggapan bertentangan bawah s. 114(g) Kanun Keseksaan – Sama ada pembelaan notis alibi dipertimbangkan dengan teliti – Sama ada rayuan bermerit*

G

Kedua-dua perayu dituduh dengan satu pertuduhan membunuh bawah s. 302 Kanun Keseksaan dibaca bersama-sama dengan s. 34 Kanun yang sama. Pada hari kejadian, adik si mati ('SP4') dan saudara si mati ('SP8') sedang tidur dan terdengar jeritan si mati meminta tolong. Kedua-dua SP4 dan SP8 menyatakan mereka melihat si mati ditetak oleh tiga orang lelaki. SP8 kemudian menghubungi pihak polis untuk memaklumkan tentang kejadian. SP10, adik si mati, yang pada ketika itu berada di rumah saudaranya, bergegas pulang bersama-sama ibunya setelah dimaklumkan tentang kejadian itu oleh SP4. Tertuduh pertama, ketika ditangkap pada hari yang sama, berada di balai untuk satu kes samun. Dalam kawad cam yang dijalankan,

H

I

SP4 dan SP8 mengecam tertuduh pertama dan kedua sebagai penyerang yang menetak si mati. Laporan bedah siasat menunjukkan punca kematian adalah 'massive blood loss due to the slash wounds to upper limbs'. Kedua-dua perayu bergantung pada notis alibi sebagai asas pembelaan mereka. Hakim Mahkamah Tinggi ('HMT'), antara lain, menolak pembelaan alibi kedua-dua perayu dan menerima keterangan saksi-saksi pendakwaan, SP4 dan SP8, yang telah mengecam kedua-dua perayu dengan positif. Pembelaan alibi diputuskan sebagai penafian dan rekaan semata-mata dan gagal menimbulkan keraguan munasabah terhadap kes pendakwaan. Dalam rayuan ini, isu yang dibangkitkan oleh perayu-perayu, antara lain, adalah: (i) kes pendakwaan pada mulanya didengar oleh Pesuruhjaya Kehakiman ('PK') sebelum diambil alih oleh HMT, yang hanya mendengar 0.5% sahaja keterangan saksi-saksi pendakwaan dan oleh itu, Mahkamah Rayuan perlu campur tangan dan menilai penemuan HMT; (ii) sama ada saksi mata SP4 dan SP8 benar-benar menyaksikan si mati ditetak oleh perayu pertama dan perayu kedua, seterusnya mengecamkan mereka pada masa kejadian; dan (iii) sama ada HMT gagal menimbangkan pembelaan alibi perayu-perayu.

Diputuskan (membenarkan rayuan; memerintahkan kedua-dua perayu dibebaskan dan dilepaskan)

Oleh Kamaludin Md Said HMR menyampaikan penghakiman mahkamah:

(1) Kes ini diambil alih oleh HMT daripada PK pada tahap saksi terakhir pendakwaan memberi keterangan. Oleh itu, HMT tidak berpeluang mendengar keterangan dan melihat 'demeanour' saksi mata, SP4 dan SP8. Hakim Mahkamah Tinggi gagal memanggil semula SP4 dan SP8 untuk mendapatkan pencerahan berkenaan dengan apa yang mereka dengar dan apa yang mereka berdua lihat pada malam kejadian. Hakim Mahkamah Tinggi juga perlu memberi tumpuan bahawa kedua-dua saksi ini mempunyai hubungan atau pertalian kekeluargaan dengan si mati. Kecenderungan untuk menokok tambah fakta-fakta pemberatan terhadap kedua-dua perayu tidak boleh dianggap tidak relevan. (perenggan 14)

(2) Ibu dan kakak ipar si mati dan SP4, yang telah membuat laporan polis yang dikemukakan sebagai ekshibit oleh pihak pembelaan, tidak dipanggil sebagai saksi. Nama kedua-dua perayu tidak disebut dalam laporan-laporan itu. Kegagalan pihak pendakwaan memanggil saksi-saksi ini, yang boleh mengesahkan isi kandungan laporan polis tersebut, menarik pemakaian anggapan bertentangan menurut s. 114(g) Akta Keterangan 1950 terhadap pihak pendakwaan. Menurut keterangan SP10, SP4 dan SP8 langsung tidak memberitahu bahawa perayu pertama dan kedua yang menetak si mati. Oleh itu, boleh disimpulkan bahawa SP4, terutamanya, memang tidak dapat mengecam penyerang-penyerang si mati pada malam itu. Perkara ini membangkitkan satu keraguan

terhadap kredibiliti SP4. Malahan, terdapat juga percanggahan keterangan antara SP4, SP8 dan SP10 mengenai jumlah orang yang terlibat dalam menyerang si mati. (perenggan 14)

(3) Pembelaan alibi kedua-dua perayu gagal dipertimbangkan dengan teliti oleh HMT walaupun pembelaan itu telah dinyatakan pada peringkat awal lagi pada pegawai penyiasat. Hakim Mahkamah Tinggi juga telah meletakkan beban terhadap perayu kedua untuk membuktikan perkara yang dinyatakan dalam notis alibi perayu kedua. Tugas perayu apabila dipanggil membela diri hanya untuk menimbulkan keraguan munasabah. Oleh itu, HMT tersalah arah dalam perkara ini dan rayuan ini didapati bermerit. (perenggan 14 & 15)

English *Headnotes*

The appellants were charged with murder under s. 302 of the Penal Code read with s. 34 of the same Code. On the day of the incident, the brother of the deceased ('SP4') and his relative ('SP8') were sleeping when they heard the deceased screaming for help. Both SP4 and SP8 stated that they witnessed the deceased being slashed by three men. SP8 called the police to notify about the incident. SP10, the deceased brother, who was at a relative's house at the time, rushed home with his mother upon being informed about the incident by SP4. The first accused, when arrested on the same day, was in the police station in relation to a theft case. During the identification parade, SP4 and SP8 identified the first and second accused persons as the attackers who slashed the deceased. The post mortem report showed that the cause of death was massive blood loss due to the slash wounds to upper limbs. Both the appellants relied on the notice of alibi as their ground of defence. The High Court Judge ('HCJ'), *inter alia*, dismissed the defence of alibi of both the appellants and admitted the evidence of the prosecution witnesses, SP4 and SP8, who had positively identified the appellants. The defence of alibi was held to be a mere denial and was made up and had failed to cast reasonable doubt against the prosecution's case. In this appeal, the issues raised by the appellants, *inter alia*, were: (i) the prosecution's case was initially heard by the Judicial Commissioner ('JC') before being taken over by the HCJ, who heard only 0.5% of the evidence from the prosecution witnesses and therefore, the Court of Appeal ought to interfere and reassess the HCJ's findings; (ii) whether the eyewitnesses, SP4 and SP8, had actually witnessed the deceased being slashed by the first and second appellant, and further identified them on the day of the incident; and (iii) whether the HCJ failed to consider the appellants' defence of alibi.

Held (allowing appeals; ordering both appellants to be acquitted and discharged)
Per Kamaludin Md Said JCA delivering the judgment of the court:

(1) This case was taken over by the HCJ from the JC at the stage where the final witness for the prosecution testified. Therefore, the HCJ did not have the audio visual advantage of the demeanour of the eyewitnesses, SP4 and SP8. The HCJ failed to recall SP4 and SP8 to obtain clarification as to what they heard and what they had witnessed on the night of the incident. The HCJ must also take into consideration that both these witnesses have a familial relationship with the deceased. The tendency to add aggravating facts against both the appellants could not be taken as irrelevant.

(2) The mother and sister-in-law of the deceased and SP4, who had made the police report which had been adduced as exhibits by the defence, were not called as witness by the prosecution. The names of both appellants were not stated in the reports. The failure to call these witnesses, who could have affirmed the contents of the police report, attracted the invocation of adverse inference under s. 114(g) of the Evidence Act 1950 against the prosecution. According to SP10's evidence, SP4 and SP8 had never stated that it was the first and second appellants that slashed the deceased. Therefore, it could be concluded that SP4, in the main, was not able to identify the attackers of the deceased on that night. This matter raised a doubt against SP4's credibility. In fact, there were also discrepancies in the testimony of SP4, SP8 and SP10 on the number of people involved in attacking the deceased.

(3) Both the appellants' defence of alibi had not been carefully considered by the HCJ although the defence was raised at the very early stage to the investigating officer. The HCJ also had placed the burden on the second appellant to establish what was stated in his notice of alibi. The appellants' responsibility upon being called to enter defence, is only to raise reasonable doubt. Therefore, the HCJ erred in this matter and there were merits in the appeals.

Kes-kes yang dirujuk:
Arumugam Muthusamy v. PP [1998] 3 CLJ 597 FC ***(refd)***
Balachandran v. PP [2005] 1 CLJ 85 FC ***(refd)***
Duis Akim & Ors v. PP [2013] 9 CLJ 692 FC ***(refd)***
Herchun Singh & Ors v. PP [1969] 1 LNS 52 FC ***(refd)***
Lee Ing Chin & Ors v. Gan Yook Chin & Anor [2003] 2 CLJ 19 CA ***(refd)***
Maniam Santhiran lwn. PP [2010] 6 CLJ 611 CA ***(refd)***
PP v. Dato' Mokhtar Hashim & Ors [1983] 1 CLJ 138; [1983] CLJ (Rep) 721 HC ***(refd)***
R v. Turnbull [1977] QB 224 ***(refd)***
Wong Thin Yit v. Mohamed Ali [1971] 1 LNS 151 FC ***(refd)***

Perundangan yang dirujuk:
Criminal Procedure Code, s. 402A
Evidence Act 1950, s. 114(g)
Penal Code, ss. 34, 302

(Rayuan Jenayah No: B-05(M)-480-09-2018)
Bagi pihak perayu - Ramkarpal Singh & Nishwant Kaur; T/n Karpal Singh & Co
Bagi pihak responden - Hanim Mohd Rashid; TPR

(Rayuan Jenayah No: B-05(M)-481-09-2018)
Bagi pihak perayu - Saha Deva A Runasalam; T/n Saha & Assocs
Bagi pihak responden - Hanim Mohd Rashid; TPR

[Nota Pengarang: Untuk kes Mahkamah Tinggi, sila lihat PP lwn. Danaraj Sasekumar & Satu Lagi [2020] 1 LNS 505 (ditolak).]

Dilaporkan oleh S Barathi

PENGHAKIMAN

Kamaludin Md Said HMR:

Pengenalan

[1] Kedua-dua rayuan di atas telah kami dengar bersama. Setelah mengamati dan meneliti hujahan oleh kedua-dua pihak, kami telah membenarkan kedua-dua rayuan di atas, seterusnya kami telah mengetepikan sabitan dan hukuman yang telah diputuskan oleh hakim bicara terpelajar.

[2] Kedua-dua perayu telah dituduh dengan satu pertuduhan membunuh seorang lelaki India bernama Kalaymanee a/l Arjune (KPT: 820308-10-5997) dibawah s. 302 Kanun Keseksaan dibaca bersama-sama s. 34 Kanun yang sama.

[3] Pertuduhan terhadap mereka berdua dibaca seperti berikut:

> Bahawa kamu bersama seorang yang telah dituduh dan tiga lagi yang masih bebas, pada 12hb Oktober 2014 jam lebih kurang 1.30 pagi bertempat di depan rumah alamat: No. 55, Lot 10480, Jalan Bunga Melur, Kg. Baru Hicom, Seksyen 26, 40400 Shah Alam, di dalam Daerah Petaling, di dalam negeri Selangor Darul Ehsan, telah melakukan pembunuhan dengan menyebabkan kematian ke atas Kalaymanee a/l Arjune (KPT: 820308-10-5997), oleh yang demikian kamu telah melakukan satu kesalahan yang boleh dihukum di bawah seksyen 302 Kanun Keseksaan dan dibaca bersama seksyen 34 Kanun yang sama.

Kes Pendakwaan

[4] Berdasarkan kepada rekod-rekod rayuan, fakta-fakta kes ini diringkaskan seperti berikut:

(i) Kalairasan a/l Arjune (SP4) merupakan adik kepada si mati Kalaymanee a/l Arjune (si mati). Sementara Suresh a/l Nathan (SP8) merupakan saudara si mati.

(ii) Pada 12 Oktober 2013 kira-kira jam 1 pagi atau 1.20 pagi ketika SP4 dan SP8 sedang tidur di rumah No. 55 Lot 10480, Jalan Bunga Melur, Kg Baru Hicom, Seksyen 26, 40400 Shah Alam, terdengar jeritan si mati. Sebelum SP4 dan SP8 masuk tidur, mereka ada berbual dengan si mati di dalam rumah tersebut. Pada jam 10 lebih malam 11 Oktober 2013 itu, ketika itu si mati minta wang daripada SP4 untuk membeli arak. Si mati dikenali sebagai Jeva dan SP4 sebagai Kojak. Ketika kejadian ibu si mati, Pugatuaran a/l Arjune (SP10) adik si mati dan isterinya telah keluar pergi ke rumah saudara mereka membuat biskut untuk Deepavali.

(iii) SP8 semasa kejadian tidur di atas sofa di ruang tamu. Manakala SP4 tidur di dalam bilik. Apabila mendengar jeritan si mati meminta tolong SP8 telah bangun dan pergi ke pintu kecil di ruang tamu dan merapatkan pintu. Dari situ, SP8 terus pergi ke ruang dapur ke arah bahagian tingkap nako dapur. Ketika itu SP4 yang juga terjaga telah mendahului SP8 pergi ke ruang dapur untuk melihat apa yang terjadi dan telah menyalakan lampu kalimantang luar bahagian dapur. SP8 turut pergi ke tingkap yang sama. Melalui tingkap itu SP8 dan SP4 melihat si mati, tiga orang lelaki sedang menetak si mati. Selepas menetak si mati, ketiga-tiga lelaki India itu berjalan melepasi tingkap dapur menuju ke arah jalan raya. SP8 dalam masa yang sama telah berlari ke pintu sliding di ruang tamu dan nampak tiga lelaki India tersebut pergi ke arah jalan raya melarikan diri. Kedua-dua SP4 dan SP8 menyatakan tidak berani keluar dari rumah tersebut untuk menolong si mati. SP8 kemudiannya telah menghubungi pihak polis dengan menggunakan telefon bimbitnya memaklumkan tentang kejadian yang berlaku di rumah tersebut.

(iv) Sementara SP10 yang berada di rumah saudaranya telah dihubungi oleh SP4 memaklumkan kejadian tersebut. SP10 bersama ibunya dan anaknya terus bergegas balik ke rumah. Tiba di rumah, SP10 melihat si mati terbaring dalam keadaan berlumuran darah dan telah pun meninggal dunia.

(v) Pada jam 4.30 petang hari yang sama, Inspektor Mohamad Izwan bin Mansor (SP2) telah menangkap OKT1.

(vi) Ketika tangkapan dibuat, tertuduh pertama berada di balai ditangkap berbangkit dari satu kes samun oleh Inspektor Thevakumaran. Pada 16 Oktober 2014, satu kawad cam yang dikendalikan oleh Inspektor Thevakumaran a/l Samugan Naga (SP11) telah dijalankan dengan SP4 dan SP5 telah mengecam tertuduh pertama sebagai salah seorang penyerang yang menetak si mati pada hari kejadian.

(vii) Pada 6 Januari 2015, anggota polis Omar bin Jamaluddin (SP9) telah menangkap tertuduh kedua. Satu kawad cam dikendalikan oleh Inspektor Jasmin bin Misran (SP3) telah dijalankan dengan SP4 telah mengecam tertuduh kedua sebagai salah seorang penyerang yang menetak si mati.

(viii) Bedah siasat mayat si mati telah dijalankan oleh Dr. Nur Ayuthimasery binti Abdullah (SP5) pada hari yang sama 12 Oktober 2014 jam lebih kurang pukul 10.30 pagi. Hasil bedah siasat yang dijalankan oleh SP5 mendapati terdapat 28 jenis kecederaan pada tubuh si mati. SP5 mendapati bahawa kecederaan pada yang ditandakan no. 8, 10, 11, 14, 16 dan 18 merupakan kecederaan yang fatal yang menyebabkan kematian si mati. SP5 menyimpulkan punca kematian si mati adalah akibat massive blood loss due to the slash wounds to upper limbs.

Kes Pembelaan

[5] Perayu-perayu telah memberikan keterangan bersumpah apabila dipanggil untuk membela diri. Asas kepada pembelaan mereka adalah alibi setelah kedua-dua mereka memberikan notis alibi bertarikh 23 Februari 2017 (D28) dan 21 Februari 2017 (D29).

(i) Pembelaan perayu Danaraj a/l Sasekumar (perayu pertama):

(a) Perayu pertama sampai di No. 11, Tingkat 5, Blok A, Taman PPR, Kampong Baru Hicom, Seksyen 26, 40400 Shah Alam, Selangor pada jam 11.30 malam untuk menghadiri majlis hari jadi adik angkatnya Vikesniswari a/p M Sivam. Perayu pertama pergi dengan bapanya (SD4), adik lelakinya (SD3), abang angkatnya (SD6), perayu pertama berada di sana sehingga jam 3.30 pagi.

(b) Selepas majlis itu tamat, perayu pertama bersama SD3 dan SD5 telah pergi ke Klinik Lourders, di Seksyen 15, Shah Alam untuk mendapatkan rawatan kepada SD6 yang mengalami pendarahan telinga akibat pergaduhan pada 10 Oktober 2014 jam 12 malam. Selesai rawatan perayu pertama, SD6, SD3 dan SD5 pergi makan di sebuah restoran berdekatan klinik itu. Selesai makan, mereka pulang ke rumah dan tidur.

(c) Pada 12 Oktober 2014, jam 5.20 pagi perayu pertama telah ditangkap oleh pihak polis dan memberi percakapannya kepada polis mengenai alibi beliau yang telah ditandakan sebagai eksh. D34 yang telah dirakamkan pada 17 Oktober 2014.

(d) Keterangan-keterangan sokongan yang dibawa oleh perayu pertama adalah melalui SD3, SD4, SD5, SD6 dan SD7. Kesemua saksi-saksi ini merupakan saudara mara kepada perayu pertama yang dikatakan turut sama hadir ke majlis hari jadi adik angkat perayu pertama pada

12 Oktober 2014 tersebut. Keterangan SD3, SD5 dan SD6 khususnya mengesahkan bahawa pada malam itu majlis tersebut bermula jam 10 malam 11 Oktober 2014 sehingga jam 3 pagi, 12 Oktober 2014. Setelah selesai pada jam 3 pagi, mereka bertiga membawa Prakash (SD6) ke klinik untuk mendapatkan rawatan akibat satu pergaduhan yang melibatkan SD6.

(ii) Pembelaan bersumpah Logiswaran a/l Anamalai (perayu kedua):

(a) Pada 19 September 2014, perayu kedua bersama perayu pertama, Krishna, Murty, Mageswaran, Gunalan dan Satiskumar telah pergi ke tempat kejadian ini bertujuan untuk mencari dua orang lelaki India iaitu Tambar dan Visu kerana dikatakan telah mencederakan adik perayu kedua. Bagaimanapun pada masa mereka sampai di rumah itu, mereka hanya berjumpa dengan seorang lelaki bernama Jaspal Singh, manakala Tambar dan Visu tiada di situ.

(b) Dalam pertemuan itu, berlaku pergaduhan di antara perayu kedua bersama rakan-rakannya dengan Jaspal Singh, akibat pergaduhan itu Jaspal Singh mengalami kecederaan akibat ditetak oleh kawan-kawan perayu kedua. Berhubung kejadian ini, perayu kedua telah ditangkap.

(c) Pada 11 Oktober 2014 perayu kedua telah pergi ke rumah kakaknya beralamat di No. 5, Jalan Unifi, Kg Subang Mah Sing, Selangor untuk menghadiri upacara sembahyang. Perayu kedua membawa isterinya dan tiga orang anak anaknya, mereka berada di alamat ini sehingga tarikh 12 Oktober 2014.

(d) Perayu kedua mengatakan bahawa dia mengenali si mati dan Kalairasan atau Kojak. Tetapi dia tidak mengenali Suresh (SP8). Pada 2 Disember 2014, perayu kedua telah ditangkap oleh pihak polis kerana disyaki terlibat didalam kes samun yang berlaku di Sepang. Perayu kedua membawa pembelaan alibi.

Penemuan Hakim Mahkamah Tinggi

[6] Hakim Mahkamah Tinggi (hakim bicara) antara lainnya telah memutuskan seperti berikut:

(i) Menolak pembelaan alibi kedua-dua perayu apabila hakim bicara menerima keterangan saksi pendakwaan SP4 dan SP8 yang telah dapat mengecamkan kedua-dua perayu dengan positif, ini kerana kedua-dua mereka pada masa kejadian memang berada di tempat kejadian. Hakim bicara telah merujuk kepada keputusan kes *Duis Akim & Ors v. PP* [2013] 9 CLJ 692; [2014] 1 MLJ 49, Mahkamah Persekutuan memutuskan seperti berikut:

A

> [82] However, alibi could not prevail over the positive identification of an accused person especially so in the face of categorical statements coming from credible witnesses who had no ill motives in testifying.
>
> [83] Thus, in *Mutachi Stephen v. Uganda* [2003] UGGA 9 the accused said that on the night the offence took place he was already asleep with his wife. However, there was a witness who had positively identified him. As such his alibi collapsed. He has been squarely put at the scene of crime.
>
> [84] Similarly in the present case it was the finding of the learned trial judge, which we agree, that the appellants had been positively identified by PW1. As such, the alibi defence of the first and second appellants collapsed. And since the third appellant did not rely on alibi it was therefore not relevant to him. Yet the learned trial judge appeared to have also allowed the defence of alibi for the third appellant.

B

C

D

(ii) Hakim bicara turut menolak keterangan perayu pertama berkenaan tarikh sambutan hari jadi adik angkatnya, Vikesniswari, yang jatuh pada 6 Oktober 2014 dan bukannya 11 Oktober 2014. Hakim bicara juga menolak alasan yang diberikan oleh perayu pertama bahawa pada 6 Oktober 2014 dia ketiadaan wang untuk mengadakan majlis hari jadi tersebut pada tarikh 6 Oktober 2014.

E

(iii) Saksi-saksi alibi perayu pertama juga adalah dari kalangan ahli-ahli keluarga beliau sahaja. Vikesniswari a/p M Sivam, yang merupakan saksi penting untuk mengesahkan sambutan hari jadinya, telah gagal dipanggil untuk memberikan keterangan. Menurut hakim bicara beban adalah terhadap perayu pertama untuk membuktikan pembelaan alibinya.

F

(iv) Hakim bicara juga tidak mempercayai keterangan bahawa perayu pertama dan SD5 serta SD3 pada jam 3.30 pagi 12 Oktober 2014 ada membawa SD6 untuk mendapat rawatan telinganya yang ditetak dalam pergaduhan. Kejadian gaduh ini berlaku pada 10 Oktober 2014, mengapakah perlu menunggu dua hari untuk mendapatkan rawatan? Seterusnya telah diiringi oleh ramai ahli keluarga perayu pertama? Hakim bicara telah menolak pembelaan ini oleh kerana tiada penjelasan.

G

H

(v) Menurut hakim bicara, di dalam keterangan sokongan oleh SD3 itu telah berlaku percanggahan yang ketara terutamanya mengenai waktu dia bersama-sama perayu pertama membawa SD6 ke klinik, di dalam percakapan beliau kepada ASP Chong, SD3 mengatakan mereka pergi ke Klinik Lourdes pada jam 12.30 malam pada 12 Oktober 2014 dan semasa disoal balas mengatakan jam 12.30 malam SD3 mengesahkan berlakunya percanggahan di dalam keterangan lisannya dengan

I

percakapan kepada kepada ASP Chong, tiada penjelasan diberikan. Menurut hakim bicara kejadian bunuh atas si mati berlaku di antara jam 1.09 pagi sehingga jam 1.20 pagi pada 12 Oktober 2014. Keterangan-keterangan ini adalah meragukan dan perlu ditolak.

(vi) Hakim bicara juga turut menolak pembelaan alibi perayu pertama atas alasan bahawa terdapat percanggahan ketara di antara percakapan perayu pertama (D34) yang mengatakan, pada jam 12 malam, 12 Oktober 2014 beliau telah keluar pergi ke klinik untuk membeli ubat kerana kaki beliau berdarah. Kemudian di barisan yang lain dalam D34, perayu pertama pula mengatakan pada hari yang sama jam 3.30 pagi dia dan ahli keluarganya telah membawa Prakash (SD6) ke klinik. Berdasarkan kepada percakapan di atas, hakim bicara membuat kesimpulan yang perayu pertama telah keluar daripada majlis itu pada hari kejadian daripada jam 12 tengah malam sehingga jam 3.30 pagi baru dia balik. Sebaliknya keterangan SD3, SD4, SD5 dan SD6 mengatakan pada malam 11 Oktober 2014 daripada jam 10.30 malam sehingga jam 4.15 pagi esoknya, perayu pertama sememangnya berada bersama-sama mereka. Perbezaan keterangan ini menurut hakim bicara telah gagal dijelaskan oleh perayu pertama.

(vii) Hakim bicara juga turut mengulas mengenai sambutan hari jadi yang dikatakan diadakan pada malam 11 Oktober 2014 daripada jam 10.30 malam hingga 3 pagi. Menurut hakim bicara, saksi-saksi pembelaan perayu pertama telah memberikan masa yang berbeza mengenai bilakah sambutan itu tamat, SD5 mengatakan pada jam 1.30 pagi, SD6 pula jam 12.30 pagi dan SD7 pula mengatakan jam 1 pagi hingga 1.30 pagi, keterangan-keterangan ini timbul semasa mereka di soal balas.

(viii) Hakim bicara juga memutuskan bahawa, perayu pertama sendiri mengaku yang beliau dan SP4 iaitu Kojak tidak mempunyai apa-apa perselisihan faham ataupun bergaduh maka tidak mungkin SP4 akan mengada-adakan cerita tentang penglibatan perayu pertama dalam membunuh si mati.

(ix) Hakim bicara seterusnya berpuas hati menerima keterangan SP4 dan SP8 yang mengatakan mereka telah melihat perayu pertama terlibat di dalam membunuh si mati. Apa yang lebih penting ialah jarak rumah perayu pertama dengan tempat kejadian adalah dekat, lebih kurang 5 minit menaiki kenderaan, ataupun 10 minit berjalan kaki. Dalam keadaan ini, adalah mudah untuk perayu pertama berada ditempat kejadian tersebut.

[7] Penemuan hakim bicara mengenai pembelaan perayu kedua pula adalah seperti berikut:

(i) Hakim bicara telah menolak pembelaan alibi perayu kedua ini atas alasan-alasan berikut:

(a) Keterangan perayu kedua adalah bercanggah dengan keterangan SD8, iaitu kakak saudara kepada perayu kedua. Khususnya berkenaan dengan siapakah yang menghadiri upacara sembahyang "Sangili Karuppav" yang diadakan di rumah SD8. Perayu kedua berkata dia sembahyang bersama isteri dan tiga orang anak-anaknya yang masih kecil. Manakala SD8 pula berkata dia bersembahyang bersama-sama suaminya dan empat orang anak-anaknya.

(b) Keterangan SD8 juga bercanggah dengan percakapan beliau di dalam eksh. D37, iaitu mengenai isu sama ada upacara sembahyang itu boleh atau tidak dilihat oleh jiran-jirannya? Di dalam D37 beliau mengatakan bahawa jiran-jiran beliau tidak nampak tetapi di dalam keterangan SD8 di mahkamah beliau mengatakan bahawa jiran-jirannya boleh nampak keluarganya bersembahyang pada malam itu. Hakim bicara seterusnya memutuskan bahawa SD8 bukanlah saksi yang jujur yang boleh dipercayai.

[8] Hakim bicara juga mendapati bahawa notis alibi itu hanya difailkan selepas tiga tahun kedua-dua perayu ditangkap oleh polis. Fakta ini telah diputuskan oleh hakim bicara sebagai meragukan mahkamah. Pembelaan alibi ini adalah penafian dan rekaan kedua-dua perayu semata-mata, seterusnya telah gagal menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes pendakwaan.

Hujahan Oleh Perayu-Perayu

[9] Peguambela perayu pertama telah menghujahkan terdapat 13 isu melalui petisyen rayuan yang difailkan. Bagaimanapun selepas kami meneliti kesemua isu-isu itu, kami merumuskan hanya terdapat isu-isu berikut untuk kami pertimbangkan dan seterusnya membuat keputusan iaitu:

(i) Kes pendakwaan telah didengar oleh Pesuruhjaya Kehakiman Tuan Wong Teck Meng (PK) sehingga saksi pendakwaan SP12, sebelum diambil alih oleh YA Dato' Indera Hj Ab Karim bin Haji Ab Rahman untuk mendengar keterangan saksi pendakwaan SP12 sehingga tamat dan pihak pendakwaan telah menutup kes mereka selepas SP12 selesai memberi keterangan. Peguambela perayu pertama berhujah. Hakim bicara yang mendapati perayu pertama dan disabitkan dengan pertuduhan hanya mendengar 0.5% sahaja keterangan dari saksi-saksi pendakwaan, maka Mahkamah Rayuan patutlah campur tangan di dalam menilai penemuan hakim bicara YA Dato' Indera Hj Ab Karim.

(ii) Hakim bicara telah gagal untuk mendapati atau menilai keterangan yang membawa kepada satu keraguan yang ketara atas isu sama ada saksi mata SP4 dan SP8 benar-benar menyaksikan si mati telah ditetak oleh perayu pertama dan perayu kedua, seterusnya mengecamkan mereka pada masa kejadian itu?

(iii) Sama ada hakim bicara telah gagal menimbangkan pembelaan alibi oleh perayu pertama?

[10] Perayu kedua pula telah menimbulkan isu-isu berikut untuk pertimbangan kami:

(i) Sama ada hakim bicara telah tersalah arah mengenai isu pembelaan alibi perayu kedua memandangkan SP12 (pegawai penyiasat) telah gagal untuk menjalankan siasatan dengan terperinci?

(ii) Sama ada hakim bicara telah dengan betul membuat penemuan bahawa, SP4 dan SP8 benar-benar dapat mengecamkan penyerang-penyerang yang membunuh si mati?

(iii) Sama ada hakim bicara dengan secukupnya telah memfokuskan mindanya berkenaan dengan isu niat bersama?

[11] Berikut adalah intipati hujahan bertulis dan hujahan lisan oleh pihak responden:

(i) Keterangan saksi mata, iaitu SP4 yang mengatakan beliau ada mendengar jeritan dari si mati, iaitu abang SP4, kemudian SP4 pun bangun dari tidur dan pergi ke dapur rumah dan melihat dari tingkap abangnya sedang ditetak oleh tiga orang lelaki bersenjatakan parang. SP4 dapat mengecamkan dua orang iaitu "Botak" (perayu pertama) dan "Ayya" (perayu kedua).

(ii) Keterangan di atas telah disokong oleh keterangan SP8 yang turut menceritakan tindakan beliau apabila mendengar jeritan oleh si mati sebelum dibunuh.

(iii) Pengecaman oleh SP4 dan SP8 terhadap kedua-dua perayu adalah baik, kerana kawasan kejadian diterangi lampu dari luar dan dalam rumah; kedua jarak tempat kedua-dua mereka berada dengan jarak tempat kejadian adalah lebih kurang 10 kaki dan lama masa melihat lebih kurang tiga ke empat minit.

(iv) Menurut responden, pengecaman di dalam kes ini adalah kukuh, kerana SP4 dan SP8 memang mengenali kedua-dua perayu selama tiga hingga empat tahun sebelum kejadian. SP8 dan perayu pertama tinggal di kampung yang sama; seterusnya SP8 juga dapat memberikan deskripsi pakaian yang dipakai oleh perayu pertama semasa kejadian.

(v) Responden telah merujuk kepada kes *PP v. Dato' Mokhtar Hashim & Ors* [1983] 1 CLJ 138; [1983] CLJ (Rep) 721 dan prinsip melalui kes *R v. Turnbull* [1977] QB 224.

(vi) Walaupun pengecaman melalui kawad cam telah ditolak oleh mahkamah, ini tidak melemahkan kes responden kerana pengecaman oleh SP4 dan SP8 adalah secara positif. Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Arumugam Muthusamy v. PP* [1998] 3 CLJ 597.

(vii) Mengenai isu, mengapakah SP4 dan SP8 gagal membuat laporan polis, responden menjawab bahawa laporan polis, bukanlah merupakan keterangan yang substantive seperti yang diputuskan melalui kes *Wong Thin Yit v. Mohamed Ali* [1971] 1 LNS 151; [1971] 2 MLJ 175 (Mahkamah Persekutuan), *Balachandran v. PP* [2005] 1 CLJ 85 dan *Maniam Santhiran lwn. PP* [2010] 6 CLJ 611.

(viii) Selain itu penjelasan yang dibuat oleh SP4 bahawa beliau sibuk menguruskan pengkebumian abangnya juga adalah mencukupi. Seterusnya responden berhujah bahawa laporan polis Sri Muda 6188/11 (P9) adalah memadai sebagai laporan pertama kejadian dan juga pernyataan saksi yang SP4 dan SP8 buat kepada polis tidak dicabar. Kes *Herchun Singh & Ors v. PP* [1969] 1 LNS 52; [1969] 2 MLJ 209.

(ix) Hujahan responden mengenai pembelaan kedua-dua perayu pula adalah tidak dapat menimbulkan keraguan yang munasabah kepada kes pendakwaan walaupun notis alibi (eksh. D28 dan D29) telah dimasukkan mengikut s. 402A Kanun Tatacara Jenayah. Menurut responden notis alibi ini dan pembelaan kedua-dua perayu adalah gagal kerana alasan-alasan berikut:

(a) Pengecaman oleh SP4 dan SP8 terhadap kedua-dua perayu itu adalah pengecaman yang positif. Keterangan kedua-dua saksi ini adalah konsisten dan bersifat "recognition" dan boleh dipercayai. Responden merujuk kepada kes *Duis Akim & Ors v. PP* [2013] 9 CLJ 692; [2014] 1 MLJ 49 (perenggan 82, 83 dan 84).

(b) Pembelaan merujuk kepada kes *Duis Akim & Ors v. PP* [2013] 9 CLJ 692; [2014] 1 MLJ 49 (perenggan 82, 83 dan 84).

(c) Terdapat percanggahan keterangan saksi-saksi pembelaan, khususnya berkenaan dengan pembelaan alibi. Percanggahan itu juga adalah sesuatu yang 'material' kerana merujuk kepada masa, tarikh dan keberadaan perayu-perayu di lokasi alibi tersebut. Malah, saksi-saksi yang dipanggil tersebut pula adalah ahli keluarga kedua-dua perayu yang lebih cenderung kepada untuk menyelamatkan kedua-dua perayu.

[12] Oleh yang demikian, pihak responden berhujah bahawa, mahkamah ini patutlah menolak rayuan oleh kedua-dua perayu terhadap sabitan dan hukuman yang diputuskan oleh hakim bicara.

Penemuan Oleh Mahkamah Rayuan

[13] Kami telah membaca dan mendengar hujahan bertulis dan hujahan lisan oleh pihak perayu-perayu dan pihak responden, seterusnya kami telah memutuskan untuk membenarkan rayuan oleh kedua-dua perayu ini. Sabitan dan hukuman oleh Hakim Mahkamah Tinggi yang membicarakan kes ini telah diketepikan. Kedua-dua perayu diperintahkan supaya dilepaskan dan dibebaskan.

[14] Berikut adalah alasan-alasan kami di dalam membenarkan rayuan perayu-perayu:

(i) Sama ada hakim bicara dengan betulnya telah membuat pertimbangan, khususnya mengenai 'demeanour' saksi-saksi pihak pendakwaan/ responden, bilamana beliau hanya mengambil alih pendengaran kes ini pada tahap saksi terakhir pendakwaan, iaitu semasa SP12 memberi keterangan. Kes pada mulanya didengar oleh YA Tuan Wong Teck Meng, Pesuruhjaya Kehakiman (PK) sebelum diambil alih pendengaran seterusnya oleh YA Dato' Indera Hj Ab Karim bin Haji Ab Rahman. Apa yang penting diberi perhatian adalah sama ada YA Dato' Haji Ab Karim benar-benar mempertimbangkan kredibiliti saksi-saksi pendakwaan itu?

(ii) Peguambela perayu pertama berhujah bahawa prinsip mahkamah yang mendengar rayuan perayu harus perlahan di dalam mencampuri penemuan fakta oleh hakim bicara tidak boleh diterima pakai di dalam kes ini. Satu perkara penting yang dibangkitkan oleh peguambela perayu pertama adalah hakim bicara tidak berpeluang untuk mendengar keterangan dan melihat 'demeanour' saksi mata, iaitu SP4 dan SP8 semasa memberikan keterangan mereka di dalam kes ini.

(iii) Setelah meneliti nota-nota prosiding, kami berpendapat bahawa hujahan peguambela tersebut adalah bermerit. Hakim bicara juga telah gagal untuk memanggil semula SP4 dan SP8 bagi mendapatkan pencerahan berkenaan dengan apa yang mereka dengar dan apa yang mereka berdua lihat pada malam kejadian. Hakim bicara juga perlu memberikan tumpuan bahawa kedua-dua saksi ini mempunyai hubungan atau pertalian kekeluargaan dengan si mati. Kecenderungan untuk menokok tambah fakta-fakta pemberatan terhadap kedua-dua perayu tidak boleh dianggap tidak relevan.

(iv) Kami ingin merujuk kepada kes *Lee Ing Chin & Ors v. Gan Yook Chin & Anor* [2003] 2 CLJ 19; [2003] 2 MLJ 97, yang telah memutuskan seperti berikut:

> Generally, an appellate court will not intervene unless the trial court was shown to be plainly wrong in arriving at its decision or where there had been no or insufficient judicial appreciation of the evidence. Judicial appreciation of evidence meant that a judge who was required to adjudicate upon a dispute must arrive at his decision on an issue of fact by assessing, weighing and, for good reasons, either accepting or rejecting the whole or any part of the evidence placed before him. He must, when deciding whether to accept or to reject the evidence of a witness, test it against relevant criteria. Thus, he must take into account the presence or absence of any motive that a witness may have in giving his evidence. Where contemporary documents existed, he must test the oral evidence of a witness against these. He must also test the evidence of a particular witness against the probabilities of the case. The principle central to appellate interference is that a decision arrived at by a trial court without judicial appreciation of the evidence may be set aside on appeal.

(v) Isu kedua adalah, sama ada keterangan SP4 dan SP8 yang dikatakan sebagai saksi mata, yang mana hakim bicara bergantung, boleh dipercayai sepenuhnya, khususnya apabila pihak responden telah gagal untuk memanggil beberapa orang saksi penting, iaitu ibu kepada si mati dan SP4 dan juga Geetha a/p Elamethelian, iaitu kakak ipar si mati dan SP4. Kedua-dua saksi ini telah membuat laporan polis. Geetha melaporkan kepada polis kurang daripada tiga jam selepas kejadian. Manakala ibu si mati bernama Nagakanniga a/p Subramaniam telah membuat laporan polis dua hari selepas kejadian. Kedua-dua laporan polis tersebut telah dikemukakan oleh pihak pembelaan sebagai eksh. D8 dan D10.

(vi) Setelah kami meneliti D8 dan D10 tersebut, ternyata nama kedua-dua perayu yang dikenali sebagai "Botak" dan "Ayya" tidak pun disebut di dalam laporan-laporan itu. Kami bersetuju dengan hujahan pihak perayu-perayu bahawa satu "adverse inference" bolehlah diambil pakai terhadap pihak responden menurut s. 114(g) Akta Keterangan 1950. Kami berpendapat sekiranya kedua-dua saksi ini dipanggil memberi keterangan nescaya mereka akan dapat mengesahkan isi kandungan kedua-dua laporan polis tersebut. Puan Nagakanniga juga turut hadir semasa perbicaraan dan dipanggil untuk pengecaman oleh saksi-saksi responden.

(vii) Kami juga turut meneliti keterangan SP10, iaitu saudara kepada SP4. Menurut SP10, semasa mereka sampai di tempat kejadian, SP4 dan SP8 langsung tidak memberi tahu mereka bahawa perayu pertama dan perayu kedua yang menetak si mati. Persoalannya, mengapakah SP4 dan SP8 yang mengenali penyerang-penyerang si mati tidak

memberitahu ibunya mengenai perkara ini? Ini memberi satu kesimpulan kepada kami bahawa SP4 terutamanya, memang tidak dapat mengecamkan penyerang-penyerang si mati pada malam itu. Perkara ini membangkitkan satu keraguan kepada kredibiliti SP4 sendiri.

(viii) Peguambela perayu pertama juga telah membangkitkan percanggahan keterangan di antara SP4, SP8 dan SP10 mengenai jumlah orang yang terlibat menyerang si mati. SP4 mengatakan tiga orang, SP8 mengatakan tiga orang manakala SP10 pula mengatakan SP4 dan SP8 memberitahunya, seramai lima orang telah menyerang si mati. Satu lagi keterangan mengenai perkara ini adalah daripada SP12. SP12 mengatakan SP4 memaklumkan kepadanya bahawa seramai tiga hingga empat orang telah menyerang si mati. Kami mendapati bahawa hujahan di atas adalah bermerit kerana terdapat percanggahan keterangan berlaku oleh saksi-saksi yang dikatakan saksi mata.

(ix) Mengenai pembelaan alibi oleh kedua-dua orang perayu pula, kami mendapati hakim bicara juga telah gagal untuk menimbangkan dengan teliti pembelaan itu. Ini kerana pembelaan itu telah seawal-awal lagi dinyatakan oleh perayu-perayu kepada SP12, pegawai penyiasat, kami merujuk kepada pernyataan beramaran perayu-perayu bertanda sebagai eksh. D34 oleh perayu pertama dan D37 oleh perayu kedua; bagaimanapun SP12 telah gagal untuk menjalankan siasatan rapi khususnya untuk menemubual pihak klinik yang merawat pesakit yang dibawa oleh perayu pertama ke klinik tersebut.

(x) Manakala hakim bicara telah meletakkan satu beban terhadap perayu kedua yang gagal untuk memanggil jiran-jiran berdekatan rumah kakak perayu pertama untuk membuktikan upacara sembahyang yang dinyatakan oleh perayu kedua di dalam notis alibinya. Perlu diingat bahawa tugas perayu pertama apabila dipanggil untuk membela diri hanyalah untuk menimbulkan satu keraguan yang munasabah, oleh itu kami mendapati bahawa hakim bicara telah tersalah arah di dalam perkara ini untuk membolehkan kami mencampuri penemuan beliau itu.

[15] Setelah kami mengambil kira semua rekod-rekod rayuan dan hujahan oleh kedua-dua pihak di dalam rayuan ini, dan berdasarkan kepada alasan-alasan di atas, kami mendapati bahawa rayuan ini adalah bermerit, seterusnya kami telah membenarkan rayuan daripada kedua-dua perayu, keputusan dan hukuman hakim bicara adalah diketepikan. Kedua-dua perayu diperintahkan dibebaskan dan dilepaskan.